

Війна

Світлана Холодна

А "завтра", може, і не бути... я
думала про це? Звичайно ж ні.
І Суть життя не намагалася збагнути,
жила неначе уві сні...
Нічого душу не стискало
і в серці туга не росла.
Аж раптом, все так ясно стало.
Я зрозуміла ті слова,
Що радість-мирне небо наді мною,
коли не плачуть матері,
мій край, не вкритий чорною журбою,
нема чужинця на моїй землі.
Війна вже близько...ось вона-повсюди,
уже крокує по моїй землі...
Вона вбиває і вбивати буде!
Їй не важливо молодь чи старі...
Хтось вирішив, що вже не будуть жити
сини країни, кращі серед нас?
Хтось вирішив, що має право вбити,
карати чи помилувати час?
І все стає таким далеким,
всі мрії і бажання дотепер...
Я в небі, хочу бачити лелеку,
а не чужинців— ненажер!!!
Я хочу щоб весна буяла...
щоб рідний край мій розквітав!
Щоб вільною, моя дитина підростала,
а про війну, лише з книжок він знав...
Я знаю, ради цього варто жити!
І вмерти ради цього варото теж...
Ми Україну вміємо любити
і цю любов у нас не забереш!